

Συνάντησις όγδόη: (2016)

«**ΗΤΕΡΩΣ, ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΩΣΕ...!!!**

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Αναστήθηκε! Δέν είναι έδω!

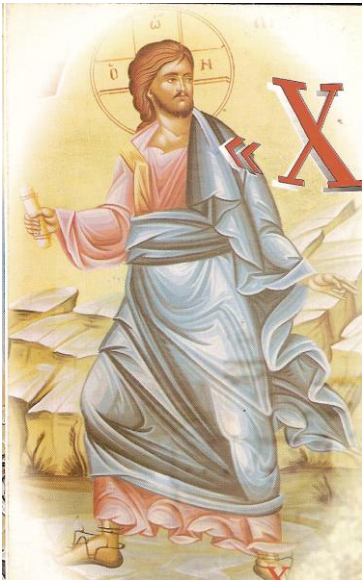
Δύο κόσμοι τόσο αντίθετοι μεταξύ τους, τόσο αντιφατικοί:

Από τό ένα μέρος τό *μαχητικό μίσος* καί ή *ένσυνείδητη άπιστία*
καί από τό άλλο ή *δειλή αγάπη* καί ή *φοβισμένη πίστις*.

Έξω από τίς κλειστές πόρτες ό θρίαμβος τοῦ κακοῦ.

Τόν βγάλαμε από τή μέση εκείνον τόν «πλάνον». Δέν θά μάς άπασχολή πιά.

Πίσω από τίς κλειστές πόρτες ό φόβος εκείνων, πού Τόν άγαποῦσαν καί Τόν εἶχαν άκολουθήσει... **«οί μαθηται συνηγμένοι διά τόν φόβον τών Ίουδαίων»** (Ιωαν. κ' 19).

«Χαίρετε»
(Ματθ. κη' 9)

Όσο πένθιμο καί θλιβερό ύπήρξε, παιδιά, τό γεγονός τής Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου, τό όποίο εορτάσαμε τήν Μεγάλη Έβδομάδα, τόσο αντίθετως χαρμόσυνο καί θριαμβευτικό είναι τό γεγονός τό όποίο πανηγυρίζουμε τώρα! Ό λατρευτός Διδάσκαλος, πού τήν Μεγάλη Παρασκευή τόν βλέπαμε λουσμένο στό αίμα, γεμάτο πληγές, σήμερα, τό μάθαμε,... **ζή!** Διέλυσε τή μαυρίλα τοῦ θανάτου! Έσπασε τή παγερή άκίνησία τοῦ τάφου! Κατήργησε τή φθορά! Ό Χριστός **«Άνέστη»** καί σκορπάει παντοῦ τριγύρω *φώς, γαλήνη, ένθουσιασμό, άνείπωτη χαρά!*

Άνέστη ό παντοδύναμος Κύριος καί μετά τήν Άνάστασιν Του περπάτησε νικητής τοῦ θανάτου στήν γή μας, γιά νά μή μάς άφήση πονεμένους καί όρφανούς. Έσκορπισε καί σκορπίζει τή χαρά εἰς τούς μαθητές Του καί εἰς όλους όσους έπίστευσαν καί πιστεύουν εἰς Αὐτόν.

Άς πάρουμε όμως τά γεγονότα μέ τή σειρά.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ:

Μεγάλη Παρασκευή άπόγευμα, λίγο πρῖν γείρει ό ήλιος στή δύση του στό Γολγοθά. Ό Ίωάννης ό άφοσιωμένος μαθητής τοῦ Κυρίου, καί οί λίγες μαθήτριες πού παρέμειναν εκεί άτενίζουν μέ άβάστακτο πόνο καί βαθειά θλίψη τό νεκρό σῶμα τοῦ αγαπημένου τους Διδασκάλου νά κρέμεται άψυχο πάνω στόν σταυρό. Η ώρα περνά... , τί θά κάνουν; Τό άχραντο σῶμα τοῦ νεκροῦ αγαπημένου τους θά μείνη άταφο; Δέν πρέπει! Όμως ποιός θά τολμήση νά τό ζητήση γιά νά τοῦ άποδώσουν νεκρικές τιμές; Βρίσκονται σ' ένα περιβάλλον πού ύψωσε σάν κακοῦργο στόν Σταυρό τόν εύεργέτη του. Είναι ή στιγμή, πού ή κακία άποθρασύνεται, ή αγάπη καί τό θάρρος συστέλλονται.

Μά όχι γιά πολύ. Μπορεῖ ό στενός κύκλος νά άδρανῆ πανικόβλητος μπροστά στό μίσος καί στήν διάχυτη κακία, όμως ή αγάπη *μεγαλουργεῖ* στήν καρδιά κάποιων. Ναι! Κάποιοι περπατοῦν βιαστικά, άνηφορίζουν πρὸς τόν Γολγοθά! Νάτοι, τρέχουν, είναι σχεδόν κοντά τους, τώρα διακρίνουν τά πρόσωπά τους! Ό Ίωσήφ από τήν Άριμαθαία, ό κρυφός μαθητής τοῦ Κυρίου! Ά! Νά καί ό Νικόδημος, ό νυχτερινός μαθητής τοῦ Κυρίου! Μά τί εἶγινε; Τώρα τό έμαθαν καί τρέχουν νά συμπαρασταθοῦν στόν Κύριο;

Όχι! Η *αγάπη* τους πρὸς τόν Κύριον έκδηλώθηκε μέ *ήρωισμό καί άνταπαρνησι*.

* * * Ό **Ίωσήφ**, «*εύσχήμων βουλευτής*», σεβαστό καί έπίσημο μέλος τοῦ Ίουδαϊκοῦ Συνεδρίου, τόλμησε νά παρουσιασθῆ καί νά ζητήση τό άγιο Σῶμα τοῦ Κυρίου γιά νά τό ένταφιάση. Τόλμησε! Χωρίς νά ύπολογίση τίς αντιδράσεις τών Ίουδαίων ή τήν τυχόν άπόρριψη τοῦ αιτήματός του. Τόλμησε! Καί άς γνώριζε ότι αυτό έθετε σέ κίνδυνο τό άξίωμα, τήν περιουσία, τήν ίδια του τήν ζωή!

Εἶχε πιστεύσει στό κήρυγμα περί τής βασιλείας τοῦ Θεοῦ, αλλά δέν εἶχε άφήσει νά άποκαλυφθῆ αυτή ή ιδιότητά του. Κανείς δέν γνώριζε ότι ήταν μαθητής τοῦ Κυρίου. Τώρα, όμως, πού προβάλλει

μπροστά του ένα υπέρτατο καθήκον έναντι του Διδασκάλου, παραμερίζει την λογική της δειλίας και την αντικαθιστά με τό θάρρος και την τόλμη της αγάπης.

Ακούστε τί λέει ο άγ. Νικόδημος ο Αγιορείτης για τον Ίωσήφ :

Ο Ίωσήφ είναι ο άνθρωπος ο οποίος...

«*Ελέησε... τον έλεήσαντα τό γένος τών ανθρώπων*
ένετύλιξε εις σινδόνα... τον περιβάλλοντα τον ούρανόν έν νεφέλαις
έχάρισε μνημείον... εις τον έγείραντα έκ μνημάτων τούς νεκρούς
έθαψε... τον θάψαντα τήν άμαρτίαν του κόσμου».

Ω άγιε Ίωσήφ, πόση αγάπη κρύβεις μέσα στην καρδιά σου!

* Αλλά άς μη ξεχάσουμε και τον Νικόδημον, τον νυκτερινό μαθητή του Κυρίου, που και αυτός τόλμησε και με θάρρος και αυταπάρνηση έτρεξε την δύσκολη εκείνη στιγμή. Οι φανεροί μαθητές του Κυρίου κρύπτονται και οι κρυφοί άξιώνονται της τιμής να προσφέρουν τις τελευταίες επικήδειες τιμές εις τό σώμα του Κυρίου.

Η ώρα έχει περάσει. Πρέπει να προφθάσουν πριν την άργία του Σαββάτου. Δεν θέλουν να μείνη άταφο τό σώμα του Κυρίου. Όλα πλέον γίνονται άστραπιαία. Ο Ίωσήφ κρατώντας στα χέρια του τό καινούργιο σεντόνι και ο Νικόδημος τά άπαραίτητα για την κηδεία άρώματα με πόνο βαθύ και δάκρυα πολλά, κατέβασαν εύλαβικά τό σώμα του Κυρίου από τον σταυρό, τό περιέλουσαν με τά πολύτιμα μύρα τους και τό έναπέθεσαν στο καινούριο μνημείο, που ήταν σκαλισμένο στο βράχο. Και ύστερα με πολύ κόπο κύλησαν μία βαρεία πέτρα και κάλυψαν την πόρτα του μνημείου. Ποιός άμφιβάλλει, ότι μαζί με τά μύρα οι δύο μαθητές δεν θά άνάμειξαν και τά καυτά δάκρυά τους για τον σκληρό του Διδασκάλου θάνατον την ώρα της ταφής; Εκεί κοντά στέκονταν και οι μαθήτριες του Χριστού. Παρακολουθούσαν πολύ προσεκτικά.

Όλοι μαζί, άνδρες και γυναίκες, κατηφόρησαν. Τό σκοτάδι της νύχτας είχε σκεπάσει την πόλι. Όλοι κοιμούνται, αν οι τύψεις τους αφήνουν να κοιμηθούν. Οι πιστές μαθήτριες όμως του Χριστού δεν κοιμούνται. Σχεδιάζουν επίσκεψη στο μνήμα.

* * *

Ω, πόσο ενήργησε η θεία Χάρις! Αυτοί έβάλαν μόνο την θέληση,...την διάθεση... και η Χάρις του Θεού άνέλαβε όλα τά άλλα. Κι έκανε τους κρυφούς μαθητές και τις πιστές μαθήτριες διακόνους του μεγάλου μυστηρίου της Ταφής του Κυρίου και τους άξιωσε μεγάλων δωρεών. Η πρῆξις τους κατεγράφη εις τό ιερόν Ευαγγέλιον και θά κηρύσσεται όσο θά ύπάρχη κόσμος για να διδάσκωνται οι κάθε έποχής πιστοί την τέλειαν άφοσίωσιν και την πλήρη αγάπη των δύο μαθητών και των μαθητριών προς τον Κύριον!

* * *

* Στο άγώνισμα της τόλμης ο Ίωσήφ και ο Νικόδημος δεν είχαν συναθλητές, είχαν όμως *συναθλήτριες*. Χαράματα Κυριακής, μία ομάδα άπλών γυναικών φοβισμένων, αλλά άποφασισμένων, ξεκινάει για την έκτέλεσι ενός ιεροϋ καθήκοντος. Κρατούν άρώματα και μύρα για να άλείψουν τό Πανάχραντο σώμα του Κυρίου όπως τό θέλει η παράδοσις των Ιουδαίων. Περπατούν βιαστικά, αλλά *άθόρυβα* ή μία δίπλα στην άλλη! Πρέπει να φέρουν εις πέρας την ιερή άποστολή τους.

Σου κάνει έντύπωσι η άκλόνητη πίστις τους. Οι γυναίκες αυτές, οι Μυροφόρες, όπως είναι γνωστές, σε όλη την πορεία κοντά στο Χριστό έδειξαν την άφοσίωσίν τους εις Αυτόν. Τον άκολουθήσαν παντού, σε όλες Του τις πορείες, σε όλες Του τις άγωνίες. Τον διακονούσαν από τά ύπάρχοντά τους άγόγγυστα και με περισσή χαρά. Και όταν συνελήφθη ο Χριστός, δεν φοβήθηκαν τον Πιλάτο, ούτε τό μανιασμένο όχλο. Δεν φοβήθηκαν τους άρχιερείς και τους άρχοντες του λαού, ούτε τους άυστηρούς Ρωμαίους διοικητές και στρατιώτες! Τό μόνον που σκέφτονταν ήταν τό ποιός θά τους κυλήση την μεγάλη πέτρα μακριά από την είσοδο του μνημείου. Όμως αυτό δεν τις άποθαρρύνει. Αυτές προχωρούν! Σάν κάτι να τους έλεγε πως τά έμπόδια θά μεριάσουν. Η αγάπη μεριάζει τά έμπόδια. Και να, πλησιάζουν. Τά βήματά τους γίνονται ταχύτερα και η καρδιά τους κτυπά πιό γοργά από την άγωνία.

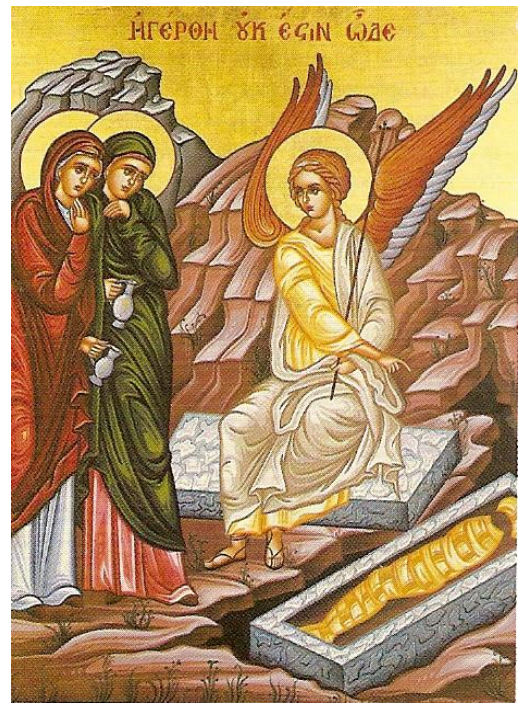

Τώρα βρίσκονται πολύ κοντά. Περπατούν άθόρυβα για να μην τις καταλάβουν οι Ρωμαίοι στρατιώτες! Όμως ποῦ εἶναι; Έφυγαν; Κοιτάζουν πιό προσεκτικά. Δεύτερη έκπληξι σκέπασε τήν πρώτη. Ὁ τάφος ἀνοιγμένος. Ὁ λίθος ἔχει ἀποκυληστῆ! Δέν σταματοῦν, προχωροῦν, μπαίνουν μέσα στό μνημεῖο, ὅπου τοὺς περιμένει νέα έκπληξις. Τό σῶμα τοῦ Κυρίου δέν εἶναι μέσα! Ὁ τάφος γεμάτος ἀπό οὐράνιο φῶς! Κι ἐκεῖ, στά δεξιά τοῦ τάφου κάθεται ἕνας λευκοντυμένος ἄγγελος! Λάμπει τό πρόσωπό του! Τρόμος κι ἔκστασις μαζί μέσ' τίς καρδιές τῶν Μυροφόρων!

Μά πρὶν προλάβουν νά ἐκδηλωθοῦν, ὁ ἄγγελος τίς καθησυχάζει!

**«μὴ ἐκθαμβεῖσθε... ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε,
ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν»**, (Μάρκ. 1στ' 6).

(Μὴν τρομάζετε καὶ μὴ φοβάστε. Ζητᾶτε τὸν Ἰησοῦ τὸν ἐσταυρωμένο. *Ἀναστήθηκε*, δέν εἶναι ἐδῶ.)

ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ-ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ:

Κύριε, ἀναζητῶντας πρότυπο δυναμισμού, πίστεως, καὶ ἀπόλυτης ἀφοσιώσεως σέ Σένα, ὁ νοῦς μου σταματᾷ στίς Μυροφόρες. Χωρίς ὑπολογισμούς καὶ ὑστεροβουλίες, Σοῦ χάρισαν ὅλο τὸν ψυχικό τους κόσμο. Κι' Ἐσύ τοὺς χάρισες τό θαῦμα! Πολύ Σ' ἀγάπησαν... Πολύ τίς τίμησες! Γιὰ νά μᾶς δείξεις πῶς ὅποιος Σ' ἀγαπᾷ πολύ δέν ἔχει τίποτα νά φοβηθῆ, καμμιά δυσκολία, κανένα ἐμπόδιο. Σ' ὅποιον Σ' ἀγαπᾷ πολύ, χαρίζεις δῶρο ἀνέλπιστο τό θαῦμα. Κι ἐνῶ ἐκεῖνες ἔσπευσαν νά μυρώσουν τό νεκρό Σου Σῶμα, τίς ἀξίωσες νά γίνουν πρῶτοι μάρτυρες τῆς Ἐγέρσεώς Σου!

Ναί! Τοὺς ἐχάρισε τήν πρωτιά στή χαρά! Πρῶτες αὐτές ἄκουσαν τό μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ σέ αὐτές ἀνατέθηκε ἡ διακονία νά τό μεταφέρουν στοὺς μαθητές. Τήν δυνατή τους πίστι τήν ἐπιβράβευσε ὁ Χριστός μέ τό νά φανερωθῆ σέ αὐτές πρῶτα ἀπό ὅλους καὶ νά τοὺς ἀπευθύνῃ τὸν Ἀναστάσιμο χαιρετισμό, τό «**Χαίρετε!**».

Ἦταν οἱ μόνες ἀξίες γι' αὐτή τήν πρωτιά! Γιατί ἄραγε; (...)

Σωστά! Διότι αὐτές ἔδειξαν μεγαλύτεραν ἀνδρείαν ἀπό τοὺς μαθητές. Οἱ μαθητές ὅταν εἶδαν τίς διαθέσεις τῶν ἀρχιερέων καὶ ἀρχόντων εἰς τήν Γεθσημανῆ, ➤ **«πάντες ἀφέντες αὐτόν ἔφυγον»** (Ματθ. κοτ' 56). Οἱ γυναῖκες ὅμως παρακολουθοῦν ὅλο τό φοβερό δρᾶμα τῆς σταυρώσεως καὶ τὸν συντροφεοῦν μέχρι τέλους τῆς ἐπιγείου ζωῆς του. Καὶ ὅταν ἀκόμη τοποθετῆται εἰς τό καινόν μνημεῖον τοῦ Ἰωσήφ, καὶ πάλι μακρόθεν παρακολουθοῦν *«ποῦ τίθεται»*, *«καθήμεναι ἀπέναντι τοῦ τάφου»*. Ἔτσι ὁ Κύριος ἀμείβει τήν ἀγάπη τῶν προσώπων, πού εἶναι ἀφοσιωμένα πλήρως εἰς Αὐτόν καὶ περιφρονοῦν χάριν τῆς ἀγάπης του κινδύνους οἱ ὅποιοι ἀπειλοῦν ἀκόμη καὶ αὐτήν τήν ζωὴν τους.

Ἐμεῖς ἔχουμε παρόμοια ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριο ; (...)

Πολύ φοβοῦμαι πῶς ὄχι, δέν ἔχουμε. Αὐτές ξαγρυπνοῦν. Ὅλοι κοιμοῦνται καὶ αὐτές ἐτοιμάζουν τὰ μύρα καὶ τὰ ἀρώματα γιὰ νά πᾶνε στὸν τάφο τοῦ Κυρίου. Ξημερώνει Κυριακή. Οἱ καμπάνες τῶν Ἐκκλησιῶν κτυποῦν καὶ μᾶς καλοῦν νά πᾶμε νά λατρεύσουμε τὸν Κύριο. Ἐμεῖς, τί κάνουμε; Σηκωνόμαστε; Κι ἂν οἱ Μυροφόρες εἶχαν τέτοιο πόθο γιὰ τό νεκρό Σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, μέ πόσο μεγαλύτερο πόθο πρέπει ἔμεῖς οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ νά τρέχουμε στήν Ἐκκλησία πού γνωρίζουμε ὅτι θά συναντήσουμε τὸν *ἀναστημένο* Κύριο, τὸν αἰώνιο Νικητῆ τοῦ θανάτου;

Ἐμεῖς πού ἔχουμε τὴ μοναδική εὐλογία νά κοινωνοῦμε τό Σῶμα καὶ τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἄς διδαχθοῦμε ἀπό τό παράδειγμα τῶν Μυροφόρων καὶ κάθε Σάββατο βράδυ ἄς ἀφήνουμε κάθε ἄλλη ἀπασχόλησι. Ἡ καρδιά μας ἄς εἶναι στραμμένη στή λατρεία τοῦ Θεοῦ. Μέ τέτοιο πόθο καὶ κατάλληλη προετοιμασία ἄς πηγαῖνουμε κάθε Κυριακή πρῶτῃ-πρῶτῃ στήν Ἐκκλησία. Ἐκεῖ πού μᾶς περιμένει ὁ ἀναστάς Κύριος γιὰ νά μᾶς χαρίσῃ εἰρήνη, παρηγοριά κι ἐλπίδα.

Βαδίζοντας τήν ὁδὸ τοῦ Κυρίου, πολλές φορές συναντοῦμε ἐμπόδια καὶ δυσκολίες. Πρέπει νά ἀπογοητευώμαστε καὶ νά ἀλλάζουμε δρόμο; (...)

Ὅχι ! Ποτέ! Κάποτε τὰ προβλήματα φαίνονται ὅτι ὀδηγοῦν σέ ἀδιέξοδο. Ἄς μὴν ἀπογοητευώμαστε ὅμως. Ἄς προχωροῦμε πάντοτε μέ πίστι κι ἐλπίδα στὸν Ἀναστάντα Κύριο, ὁ Ὅποιος δέν θά μᾶς ἐγκαταλείψῃ καὶ δέν θά μᾶς διαφεύσῃ ποτέ.

Τί θέλουν νά μᾶς διδάξουν ὅλα αὐτά;

(...) Ἔτσι! Δέν πρέπει νά ὑπάρχει οὔτε δειλή ἀγάπη, οὔτε φοβισμένη πίστι. Δέν ἀμφιβάλλουμε, δέν κρυβόμαστε, δέν λιποτακτοῦμε. Μένουμε σταθεροί ἀγωνιστές καί μαχητές τῆς ἀλήθειας καί τῆς πίστεως. Μεταφέρουμε τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως, «*λαλοῦντες καί κηρύττοντες*» μέ τὴν γλῶσσα, ἀλλὰ προπαντός, μέ τὴν ζωὴ μας. Δέν φοβόμαστε, διότι ἔχουμε τὸν «*Κύριο συνοδοιπόρο καί βοηθό*».

Ἀλλὰ ἄς ἔρθουμε καί στὸν ἑαυτὸν μας. * Χρειάζεται τόλμη νά δοῦμε τὸν «*ἑαυτὸν*» μας, σέ ποιά κατάστασι βρίσκεται, ποιά εἶναι τὰ πάθη του, ποιές εἶναι οἱ ἀδυναμίες του. * Χρειάζεται τόλμη νά ἀσχοληθοῦμε μέ τὸν ἐγωϊσμό μας, μέ τὸ θυμὸ μας, μέ τὸ φθόνο μας, μέ τὴν ὑπερηφάνειά μας, μέ τὴ ζήλεια μας, μέ τὴ φιλαρχία μας, μέ ..., μέ ..., καί γενικά μέ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐλαττώματα, πού φθείρουν τὴν ψυχὴ μας. Μετά ἀπὸ ὅλα αὐτά τί θά σημειώσουμε σάν σύνθημα;

ΣΥΝΘΗΜΑ: **Δέν φοβᾶμαι, δέν δειλιάζω, μέ τόλμη καί ἀνδρεία προχωρῶ.
Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε καί εἶναι μαζί μου»!**

Ἐλάτε νά θαυμάσουμε τὴν *τόλμη*, τὴν *ἀνδρεία*... ἐνός παιδιοῦ.

Στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας οἱ Τοῦρκοι ἔπιασαν ἓνα χριστιανόπουλο, πού ὁμολογοῦσε τὴν πίστι του καί τὸ βασάνιζαν γιὰ νά ἀλλάξει πίστι καί νά γίνῃ μουσουλμᾶνος. Ὁ νεαρὸς Ἕλληνας ἀντιστεκόταν. Κι ἐκεῖνοι ὅλο καί πιό πολὺ τὸν βασάνιζαν. Σάν πλησίαζε ἡ γιορτὴ τοῦ Πάσχα, τὸ χριστιανόπουλο καμώθηκε, πὼς θέλει νά ἀλλαξοπιστήσῃ. Φώναξε τὸν Τοῦρκο διοικητὴ καί τοῦ εἶπε: Θά γίνω Τοῦρκος. Καί γιὰ νά σᾶς δείξω τὴν ἀφοσίωσί μου στὴ θρησκεία σας, νά μαζέψῃς τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα ὅλους, Τοῦρκους καί Χριστιανούς, στὴν πλατεῖα, κι ἐγὼ πάνω ἀπὸ τὸ μιναρὲ θά διαλαλήσω τὴν πίστι μου στοῦ Μωάμεθ. Τὸ ἔμαθαν οἱ Χριστιανοὶ καί πικράθηκαν.

Τὸ εὐλογημένο, ἔλεγαν. Τί τὸ ἔπιασε τέτοια μέρα ἅγια νά ἀρνηθῇ τὴν Πίστι του!

Συνάχτηκαν ὅλοι ὑποχρεωτικά στὴν πλατεῖα. Οἱ Τοῦρκοι ἦταν χαρούμενοι. Σέ λίγο ἀπὸ τὸν μιναρὲ ἓνας Ἕλληνας θά πρόδινε τὸν Χριστό. Οἱ Ἕλληνες θλιμμένοι καί κατηφεῖς. Ἐφτασε ἡ ὥρα. Σέ κάποια στιγμή τὸ ἑλληνόπουλο φορῶντας φέσι ξεπρόβαλε στοῦ μιναρὲ. Ἄκρα σιγῆ. Καί τότε μέ φωνὴ δυνατὴ ὁ Ἕλληνας φώναξε:

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἀπὸ κάτω αὐθόρμητα δακρυσμένοι οἱ Χριστιανοὶ ἀπάντησαν:

Ἀληθῶς ἀνέστη!

Καί μέ τὴν λεβέντικη φωνὴ του ἄρχισε νά ψάλλῃ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Δέν πρόλαβε νά τὸ τελειώσῃ. Οἱ Τοῦρκοι χύμηξαν πάνω καί τὸ γκρέμησαν ἀπὸ κεῖ ψηλά. Ὁ νεαρὸς Ἕλληνας μαρτύρησε φέλνοντας τὸ γλυκύτατο τραγούδι τῆς Ἀναστάσεως.

Αὐτὸ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» νά μὴ ντρεπόμαστε νά τὸ λέμε. Ἄλλοτε οἱ Χριστιανοὶ τὸ ἔλεγαν σαράντα ἡμέρες, ἀντὶ γιὰ ἄλλο χαιρετισμό. Ἐμεῖς τί κάνουμε;

Καί ἓνα δεῦτερο «*ρητορικό*» ἐρώτημα. Ἐάν λέγω, ἐάν... ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας γινόταν κάτι ἀντίστοιχο θά εἶχαμε τὸ *θάρρος*, τὴν *τόλμη*, τὴν *ἀνδρεία* τοῦ νεαροῦ ἐκείνου Ἕλληνα;

Ἄς κάνουμε τώρα προσευχὴ καί ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο νά μᾶς στηρίξῃ στίς δύσκολες στιγμές. Ἐμεῖς θά βάζουμε τὴν διάθεσι καί τὴν θέλησι καί ὁ Κύριος νά μᾶς στέλνῃ τὴν Χάριν του.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος». (τρίς)

«Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος. Ἀμήν».

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ὁ Νικητὴς τοῦ θανάτου. (Ἀρχιμ. Γ. Δημοπούλου), Παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας (Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκη).
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Λυδία, Ὁ Σωτὴρ, Ἡ Δράσις μας.

